

hvis talrige Arbejderbefolkning derimod Arbejdsbevillinger fortrinsvis vilde komme til Gode. Naar der herimod er henvist til, at Tilskudet, forsaavidt det fandtes for lille, kunde forøges, da peges herved netop hen paa de skjebnesvangre Følger af Forslaget, som ubetinget maa afholde fra at stemme for det. Git man overhovedet ind paa en saadan Gaveuddeling, vilde man, hvis man ikke vilde blive staaende i det rent vilkaarlige, være nødsaget til at forøge den saaledes, at den virkelig kunde opnaa sit Diemed ved at afhjælpe den ved Arbejdsløsheden fremkaldte Trang, og gjentage den, hver Gang en saadan paany indtraadte. En sliq Gjentagelse vilde være saa meget mere forubselig, som Arbejdsløshed desværre efter Erfaringens Vidnesbyrd oftere indtræder i større eller mindre Grad i den strenge Aarstid. Men en Forpligtelse, som den anførte, hverken kunne eller ville vi være med til at paalægge Statskassen, da den vilde være udsat for fuldstændig at ruineres derved, tilmed da Kommunerne selvfølgelig ere høilig interesserede i, at lægge Forsørgelsespligten over paa Statskassen, og de frivillige private Bidrag, der hidtil have udgjort en væsentlig Indtægtstilbe, vilde staa fare for at mindskes eller ophøre, naar Statskassen paatog sig Forsyningen af de Fattiges Kasse og Understøttelsesforeningerne. At en saadan Uddeling af Statsunderstøttelse til Arbejdsløse, samtidig med at man vægrer sig ved at bevilge Arbejde til dem, der trænge til det, skjøndt det kan staffles, vilde bidrage til at demoralisere Befolkningen og svække Arbejdsenergien, bør heller ikke overses.

Naar det endelig endnu siges, at saa mange „Høierestillede beile om Naadegaver af Statskassen“, da maa herimod erindres, at den blotte Trang ikke er anerkjendt som Afkomst for Nogetsomhelst til at oppebære Understøttelser af Statskassen; og naar man paaberaaber sig den „uforholdsmæssige“ Del af Statskassens Overflud, som Arbejderne bidrage gennem „ubillige“ Skatter og Afgifter, da ere den Slags Paaberaabelser efter

vor Opfattelse fuldstændig ubesøiede, ligesom vi endelig heller ikke erkjende, at der efter Folkethingets Forslag vilde tilfalde de Trængende mere end efter Regjeringens og Landstingets.

Af disse Grunde tilraade vi ubetinget at stemme mod den af Folkethinget vedtagne § 7. Et af C. B. Nyholm stillet Endringsforslag, der senere er tiltraadt af de andre nedenfor nævnte Medlemmer, hvis Medfattelse af Tilskudet til 35 Ore for hver Beboer af Kommunen og Begrændsning deraf til Januar Maaned vi dog ikke kunne tillægge nogen videre Betydning for Statskassen, frembyder vel en vis, om end i og for sig utilstrækkelig Betryggelse for denne ved Tilføielsen om, at dens Tilskud kun skal ydes paa Betingelse af, at vedkommende Kommune tilskylder et ligesaa stort Beløb. Men derved bevirkes paa den anden Side de meget væsentlige Mangler, at hele Hjælpen bliver illusorisk, hvis Kommunerne ikke kunne eller ville yde Tilskud, og at der vil kunne fremkomme den betænkeligste Ulighed i Arbejdernes Stilling i de forskellige Kommuner, idet disse have det i deres Magt, ikke blot selv at undlade at yde Arbejderne Understøttelse, men derved endog kunne berøve dem Andel i Statstilskuddet. En saadan Myndighed er det formentlig ikke rigtigt at lægge i Kommunernes Haand, og Landstinget har ogsaa i Samlingen 1879—80 absolut erklæret sig derimod ved at nægte et Lovforslag, indeholdende en tilsvarende Bestemmelse, Overgang til anden Behandling.

Under disse Omstændigheder anse vi det for umuligt paa en for hele Samfundet og Arbejderstanden selv forsvarlig Maade at komme de Arbejdsløse til Hjælp paa den af Folkethinget vedtagne Maade, selv om den lempes i Overensstemmelse med C. B. Nyholms Endringsforslag. Hjælpen maa derimod efter vor Opfattelse ydes ved, som foreslaaet af Regjeringen, at skaffe Arbejde. Dette kan under de givne økonomiske Forhold i større Omfang kun ske ved Ud-